

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Nadace SAPIRICON**, se sídlem Václavské náměstí 794/38, Praha 1, zastoupené Mgr. Jiřím Slovákem, advokátem se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2013, čj. 11908/13/5000-24700-711175, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 12. 2015, čj. 15 Af 93/2013 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Úvod:

Žalobkyně obdržela od Ministerstva kultury dotaci na opravu nemovité kulturní památky. V průběhu oprav žalobkyně částečně změnila projekt opravy. Správce daně žalobkyni vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně. Proti tomu se žalobkyně neúspěšně odvolala. Rozhodnutí o odvolání napadla žalobou u krajského soudu, který žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že i navzdory změněnému projektu opravy kulturní památky byly peněžní prostředky užity v souladu s účelem dotace a nejednalo se o neoprávněné použití peněžních prostředků a porušení rozpočtové kázně.

Žalovaný podal proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Nejvyšší správní soud se musel zabývat tím, zda nedodržení podmínek opravy stanovených v závazném stanovisku bylo porušením rozpočtové kázně.

I.

[1] Ministerstvo kultury (dále jen „ministerstvo“) vydalo dne 2. 6. 2011 rozhodnutí, jímž vyhovělo návrhu žalobkyně a přiznalo jí příspěvek ve výši 250 000 Kč na obnovu nemovité kulturní památky – bývalého hostince č. p. 34, k. ú. Trnobrany, obec Liběšice. Finanční úřad v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 15. 11. 2012, čj. 326083/12/214984507527, vyměřil žalobkyni odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 250 000 Kč. V důvodech uvedl, že žalobkyně porušila podmínky rozhodnutí ministerstva tím, že částku ve výši 10 767,24 Kč použila k úhradě prací, které nebyly uvedeny v závazném stanovisku Městského úřadu Litoměřice, odbor školství, kultury, sportu a památkové péče ze dne 27. 1. 2011 (dále jen „závazné stanovisko“), a dále tím, že při realizaci akce nepostupovala v souladu s rozhodnutím ministerstva a nedodržela určený postup dle závazného stanoviska. Žalobkyně též v rozporu s rozhodnutím ministerstva neoznámila změny v realizaci akce. Tím se žalobkyně dopustila neoprávněného použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), čímž porušila rozpočtovou kázeň ve výši 250 000 Kč dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí správce daně odvolala. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví změnil výrok napadeného rozhodnutí správce daně pouze v části týkající se splatnosti vyměřené daně a bankovního spojení tak, že je vyměřená daň ve výši 250 000 Kč splatná v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Namítla, že změna akce spočívala v tom, že původně plánovaný podstřešní okap, který byl poškozen po nárazu nákladního auta, byl nakonec řešen jako nástřešní, tak aby nezasahoval do silnice. Již realizované oplechování hřebene střechy včetně nově osazené krytiny bylo ponecháno v tomto stavu a oplechování bylo barevně přizpůsobeno barvě krytiny, byť podle závazného stanoviska zde měly být hřebenáče kónického tvaru. Tyto změny byly odsouhlaseny při ústním jednání přímo na místě obnovy památky. Jednání se účastnil pracovník za Národní památkový ústav a pracovník Městského úřadu Litoměřice, odbor školství, kultury, sportu a památkové péče, který byl dle rozhodnutí ministerstva orgánem vykonávajícím dozor. Z výše uvedených změn pak správce daně vyvodil porušení bodu č. 1 rozhodnutí ministerstva o poskytnutí dotace, tj. nedodržení postupu obnovy kulturní památky, porušení bodu č. 2 téhož rozhodnutí ministerstva, tj. že dotace nebyla použita výhradně na stanovený účel, protože práce v hodnotě 10 767,24 Kč spočívající v provedení nástřešního okapu a oplechování střechy nebyly obsahem závazného stanoviska, a dále porušení bodu č. 10 rozhodnutí ministerstva, tj. neoznámení vzniklé změny poskytovateli dotace – ministerstvu.

[4] Žalobkyně dále namítla, že ministerstvo i městský úřad o obou drobných změnách věděly a souhlasily s nimi. Nesouhlasila proto s porušením bodů č. 3 a 4 závazného stanoviska. Pokud by však toto porušení připustila, pak by byla rozpočtová kázeň porušena pouze v rozsahu 10 767,24 Kč. Není zřejmé, proč bylo rozhodnuto o vrácení celé dotace ve výši 250 000 Kč.

[5] V doplnění žaloby žalobkyně upozornila na rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 18. 10. 2013, čj. 47210/13/7000-51000-010198, jímž byl prominut odvod ve výši 242 500 Kč a penále ve výši 130 574 Kč.

[6] Krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že je nesporné, že všechny peněžní prostředky poskytnuté v rámci dotace byly použity na opravu střechy kulturní památky. Žalobkyně prokazatelně vynaložila poskytnuté prostředky ke stanovenému účelu, jímž byla dle rozhodnutí ministerstva oprava krovu, střechy a klempířských prvků nad společenským sálem nemovité kulturní památky. Došlo sice k opravě částečně v rozporu s rozhodnutím ministerstva, avšak i tak byl účel dotace naplněn. Krajský soud své závěry podložil rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 202/2007 - 68, 5 Afs 8/2012 - 42 a 9 Afs 1/2008 - 45. Žalovaný i správce daně příliš extenzivně vyložili § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, neboť nezohlednili to, že účel poskytnutí veřejných prostředků byl naplněn. Žalobkyně však porušila povinnost oznámit změnu díla v souladu s bodem č. 10 rozhodnutí ministerstva. Žalovaný při opětovném posouzení odvolání přehodnotí porušení této povinnosti žalobkyní a případně vyměří nový odvod za porušení rozpočtové kázně.

III.

[7] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Namítl, že závazné stanovisko v bodech 3 a 4 přímo určovalo postup provedení opravy střechy, přičemž žalobkyně s ním nepostupovala v souladu. Odsouhlasení postupu žalobkyně Národním památkovým ústavem neznamená, že došlo ke změně podmínek závazného stanoviska. Žalovaný souhlasil se závěrem krajského soudu, že nikoliv každé porušení povinnosti je současně neoprávněným použitím prostředků, což by muselo vyústit v jejich vrácení do veřejného rozpočtu. Nesouhlasil však s tím, že pojem „neoprávněné použití veřejných prostředků“ užitý v § 3 písm. e) rozpočtových pravidel je neurčitým právním pojmem, neboť jej dané ustanovení jasně vymezuje. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 91/2013 - 28. Krajský soud vyložil pojem neoprávněného použití peněžních prostředků nesprávně, protože opomenul část citovaného ustanovení určující povinnost dodržovat i další podmínky vztahující se k poskytnuté dotaci zakotvené v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Takový výklad označil stěžovatel za svévolný; v jeho důsledku je rozhodnutí krajského soudu v rozporu se zákonem.

[9] Stěžovatel dále zpochybnil závěr krajského soudu o splnění účelu poskytnuté dotace. Namítl, že oprava nemovité kulturní památky byla prokazatelně provedena jiným způsobem, než stanovovalo rozhodnutí ministerstva. Krajský soud měl jen omezené možnosti, aby mohl posoudit, zda tento jiný způsob opravy památky měl stejné vlastnosti jako původní plán oprav, zda tomu odpovídala cena náhradního řešení a zda byla výše dotace adekvátní náhradnímu řešení. Účelem dotace je dle stěžovatele vždy realizovat projekt tak, jak byl schválen. Účel dotace proto nebyl splněn. Pochybení žalobkyně spočívalo rovněž v tom, že nezajistila, aby změna provedení rekonstrukce byla předem odsouhlasena poskytovatelem dotace, což by se po jejím odsouhlasení mohlo promítnout i do snížení poskytnutého příspěvku.

IV.

[10] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[11] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu

a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Ze správního spisu Nejvyšší právní soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 2. 6. 2011 ministerstvo poskytlo účelový finanční příspěvek ve výši 250 000 Kč na obnovu nemovité kulturní památky – bývalého hostince č. p. 34, k. ú. Trnoblany, obec Liběšice, v rozsahu prací podstatných pro zachování její souhrnné památkové hodnoty: oprava krovu, střechy a klempířských prvků nad společenským sálem. Podmínka č. 1 uvedeného rozhodnutí stanovovala, že bude dodržen postup obnovy památky dle rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice čj. 07859/11/ŠKAS/BZá/4 ze dne 27. 1. 2011 (již citované závazné stanovisko). Dle bodu č. 2 měl být příspěvek použit výlučně na uhrazení nákladů spojených s uvedenými pracemi při obnově památky, nesměl být užit na jiný účel. Bod č. 10 stanovoval, že jakákoliv změna díla bude ministerstvu oznámena písemně bez zbytečného prodlení, nejpozději do 10. 12. 2011. Rozhodnutí dále určovalo, že porušení nebo nesplnění stanovených podmínek je porušením rozpočtové kázně, za které může podle § 44a rozpočtových pravidel správce daně uložit odvod a penále. Za méně závažné porušení povinností ve smyslu § 14 odst. 5 téhož zákona se považují podmínky č. 6, 7, 9 a 10. Za dozorový orgán byl rozhodnutím označen Městský úřad Litoměřice, úsek památkové péče, za orgán odborného dohledu pak Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ústí nad Labem.

[14] Závazné stanovisko v bodě č. 3 určovalo, že hřebenáče budou kónického tvaru a budou kladeny do neprobarvené pokrývačské malty bez použití systému pomocných lišt. Podle bodu č. 4 budou okapové žlaby podokapní a natřeny v barvě krytiny.

[15] V rámci místního šetření bylo zjištěno, že žalobkyně namísto hřebenáčů provedla oplechování a na dvou místech jsou místo podokapních žlabů žlaby nadokapní. Dle vyjádření zhotovitele díla byly uvedené změny provedeny v hodnotě 10 854,68 Kč, přičemž práce podle závazného stanoviska měly být provedeny v hodnotě 10 764,24 Kč. Ze zápočtu těchto částek je zřejmé, že původně plánovaná cena byla překročena o 87 Kč, které však žalobkyně doplatila z vlastních prostředků. K provedené změně projektu opravy žalobkyně uvedla, že vzhledem k tomu, že jde o pokračování rekonstrukce, která byla započata již před označením budovy za kulturní památku a hřeben byl proveden jako plechový prvek, pokračoval zhotovitel po dohodě s objednatelem tak, že renovovaný hřeben bude logickým pokračováním ve stejném provedení. Podokapní žlab na straně směřující do silnice není možno realizovat dle požadavků projektu, neboť by zasahoval do profilu silnice a při průjezdu nákladních vozidel by překážel. Proto byl konstruován jako nástřešní. V červenci 2011 se uskutečnilo ústní jednání, jehož se účastnil pracovník Národního památkového ústavu, odborné pracoviště v Ústí nad Labem, i pracovník Městského úřadu Litoměřice, odbor školství, kultury, sportu a památkové péče. Z jednání vyplynulo, že porušený podstřešní okap poškozený po nárazu nákladního auta lze řešit jako nástřešní tak, aby nezasahoval do silnice, a již realizované oplechování hřebene střechy včetně nově osazené krytiny lze ponechat v tomto stavu s tím, že oplechování bude barevně přizpůsobeno barvě krytiny a překrytí hřebenáči bude provedeno až při budoucím osazování hromosvodu, neboť by jinak došlo k jejich poškození. Z hlediska zájmu státní památkové péče nedošlo tímto jednáním k žádnému poškození nebo degradaci nemovité kulturní památky.

[16] Stěžovatel v první řadě nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že došlo k vynaložení prostředků ke stanovenému účelu dotace. Namítal, že body č. 3 a 4 závazného stanoviska přímo určovaly postup, jak má proběhnout oprava střechy kulturní památky. Oprava však proběhla naprosto odlišně, neboť na místo plánovaných hřebenáčů bylo provedeno oplechování.

Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 91/2013 - 28, z něhož dovozuje, že krajský soud v nyní posuzovaném případě opomenul část § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, týkající se povinnosti dodržovat i další podmínky vztahující se k poskytnuté dotaci zakotvené rozhodnutím ministerstva.

[17] Nejvyšší správní soud se k pojmu neoprávněného použití prostředků státního rozpočtu vyjádřil již v rozsudku čj. 2 Afs 11/2004 - 73 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz) tak, že je jím třeba „rozumět vynaložení (tedy spotřebování) prostředků na určitý účel. Sankční odvod je třeba spojovat nikoliv s jakýmkoliv porušením rozpočtových pravidel, ale jen s použitím prostředků na jiný účel, v důsledku čehož prostředky státního rozpočtu nejsou v dané době užity k účelu, ke kterému byly určeny. Sankce je tedy třeba spojovat jen s odnětím rozpočtových prostředků stanovenému účelu. Je tak nerozhodné, že zákon nerozlišuje přechodné a trvalé neoprávněné použití rozpočtových prostředků, rozhodný je důsledek nakládání s prostředky, tedy zda jsou tímto nakládáním spotřebovány k jinému účelu a tím vyloučeno jejich vynaložení k účelu zřávaně určenému.“

[18] Neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu se rozumí jejich neoprávněný výdej, tzn. jejich vynaložení, které je v rozporu nejen s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, ale i s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, za kterých byly tyto prostředky příjemci poskytnuty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 113/2007 - 63).

[19] Při hodnocení neurčitého pojmu „neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků“ je nutné vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Z tohoto vyplývá, že nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 202/2007 - 68).

[20] Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval i v rozsudku čj. 9 Afs 1/2008 - 45, v němž uvedl, že „[s]ankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Klíčovou pro posouzení věci je tak skutečnost, zda daňový subjekt poskytnuté prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu“.

[21] Výše uvedená judikatura je aplikovatelná i na nyní posuzovaný případ. Co bylo účelem poskytnuté dotace, je zřejmé z návrhu na zařazení akce obnovy nemovité kulturní památky do Havarijního programu Ministerstva kultury v roce 2011 ze dne 21. 1. 2011. Ten uvádí, že krov a střešní krytina se nachází v havarijním stavu, obnovou by mělo dojít k výměně střešní krytiny, krovu a měly by být provedeny klempířské práce. Územní a odborné pracoviště Národního památkového ústavu v Ústí nad Labem v částí týkající se významu a naléhavosti obnovy kulturní památky uvádí, že objekt v původně dezolátním stavu je od roku 2009 postupně obnovován pod památkovým dohledem orgánů státní památkové péče. Střechy jsou opraveny z poloviny a je nutné obnovu střech dokončit. Dále se v rozhodnutí ministerstva ze dne 2. 6. 2011, jímž poskytlo dotaci „na obnovu nemovité kulturní památky (...) v rozsahu těchto prací podstatných pro zachování její souborné památkové hodnoty: oprava krovu, střechy a klempířských prvků nad společenským sálem“, uvádí, že „[f]inanční příspěvek se poskytuje účelově na úhradu nákladů spojených s obnovou výše uvedené nemovité kulturní památky“. Dle bodu č. 2 rozhodnutí má být příspěvek použit výlučně na uhrazení nákladů spojených s uvedenými pracemi při obnově památky, nesmí být užit na jiný účel. V odůvodnění se uvádí, že se v daném případě jedná o mimořádný společenský zájem na zachování kulturní památky dle § 13 odst. 2 písm. c), resp. písm. g) vyhlášky č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon České národní rady č. 20/1987 Sb., o státní

památkové péči. Dle § 13 odst. 2 citované vyhlášky se za případ mimořádného společenského zájmu na zachování kulturní památky, ve kterém může na obnovu kulturní památky poskytnout příspěvek ministerstvo kultury, považuje takový případ, kdy kulturní památka je v havarijním technickém stavu, pokud tento stav nebyl zaviněn vlastníkem kulturní památky [písm. c)], nebo je zařazena do specializovaných programů ministerstva kultury na úseku státní památkové péče [písm. g)]. Z výše uvedeného vyplývá, že účelem poskytnuté dotace byla oprava havarijního stavu střechy kulturní památky a její zachování.

[22] Ze sdělení k místnímu šetření Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Ústí nad Labem, ze dne 10. 9. 2012 pak plyne, že změnou provedení obnovy kulturní památky, ve smyslu provedení nástřešního okapu a oplechování, nedošlo z hlediska zájmů státní památkové péče k žádnému poškození nebo degradaci nemovité kulturní památky. Orgány dohledu o změnách v provádění opravy věděly a vyjádřily s nimi ústní souhlas.

[23] Nelze opomenout ani skutečnost, že změna způsobu opravy kulturní památky byla opodstatněná. V průběhu opravy vyšlo najevo, že instalace podstřešního okapu není možná. Okap původně instalovaný jako podstřešní totiž zasahoval do silnice a byl stržen projíždějícím nákladním vozidlem. Z tohoto důvodu byl nově instalován jako nástřešní. Co se týče opravy střechy s použitím oplechování na místo hřebenáčů, část střechy byla ještě před poskytnutím dotace opravena právě oplechováním, proto žalobkyně v již započaté rekonstrukci pokračovala stejným způsobem, aby zachovala jednotný vzhled kulturní památky. Není pochyb ani o tom, že finanční prostředky poskytnuté v rámci dotace žalobkyně využila na provedení uvedených změn, což vyplývá z vyjádření zhotovitele k cenovým změnám při opravě střechy Trnoblavy, č. p. 34, ze dne 23. 5. 2012.

[24] Lze shrnout, že žalobkyně naplnila účel poskytnuté dotace, neboť opravila střechu kulturní památky a památka tak byla zachována. Změněným postupem opravy nedošlo k jejímu poškození či znehodnocení. Poskytnuté finanční prostředky žalobkyně využila výlučně na opravu střechy kulturní památky. Přestože nesplnila body 3 a 4 závazného stanoviska, čímž porušila bod č. 1 rozhodnutí ministerstva, účel poskytnutí dotace byl naplněn a peněžní prostředky státního rozpočtu nebyly neoprávněně použity dle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel a žalobkyně proto neporušila rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Nejvyšší správní soud shledal výše uvedenou námitku stěžovatele nedůvodnou.

[25] Stěžovatel dále namítal, že žalobkyně porušila povinnost dle bodu č. 10 rozhodnutí ministerstva, tedy že jakákoliv změna díla bude ministerstvu písemně oznámena s uvedením důvodu bez zbytečného prodlení, nejpozději do 10. 12. 2011. Odsouhlasení provedených změn Národním památkovým ústavem nelze považovat za dostačující k tomu, aby mohlo být považováno za odsouhlasení změny podmínek závazného stanoviska. Navíc je dle stěžovatele zásadní, aby byl o záměrech účastníka řízení poskytovatel dotace předem informován a byla mu dána možnost zvážit v souvislosti s navrhovanými změnami realizace projektu i výši poskytnuté dotace.

[26] K tomu je nutné poznamenat, že krajský soud dovodil, že přestože byly finanční prostředky v případě změněného postupu obnovy kulturní památky použity ke stanovenému účelu, neznamená to, „že by nemohlo dojít k porušení formálních povinností žalobce, co se týká řádného oznámování změn díla dle bodu č. 10 rozhodnutí MK [Ministerstva kultury, pozn. soudu]. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že změna díla nebyla řádně oznámena a došlo tak k porušení jedné z povinností příjemce dotace. V daném případě je tak žalovaný povinen opětovně přehodnotit porušení povinností žalobce a případně vyměřit nový odvod za porušení rozpočtové kázně.“ Dále krajský soud uvedl, „že ze shora uvedeného vyplývá, že původní žalovaný se dopustil nezákonnosti, neboť nesprávně vyložil ustanovení zákona

o rozpočtových pravidlech, a proto soud výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že nelze vyloučit uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně pro nesplnění oznamovací povinnosti nepřistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení platebního výměru správce daně [sic]“.

[27] Porušením oznamovací povinnosti dle bodu č. 10 rozhodnutí ministerstva ve vztahu k porušení rozpočtové kázně se tak stěžovatel bude zabývat v dalším řízení o odvolání žalobkyně. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou stěžovatele věcně nezabýval, neboť to přísluší stěžovateli.

VI.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť v řízení neučinila žádný úkon a žádné náklady jí tedy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu